CHƯƠNG 2194

Đại đạo Số học nghịch thiên

Bên dưới, trên một chiếc bồ đoàn nào đó, có người đập bàn đứng phắt dậy: “Ý ngươi là gì?”

Một nam tử cao lớn gào lên với Hạ Nhân.

Hạ Nhân biết chắc người này chính là Ngư Ứng Huyền.

Nhưng hắn giả vờ không quen biết, cũng chẳng đáp lời.

“Này này này...” Một nam tử khác ngồi cách Ngư Ứng Huyền không xa đứng dậy, nói: “Đừng quan tâm người ta có ý gì nữa, rốt cuộc ngươi có ý gì?”

“Trong đại hội Thần Đế, Thần Đế và chủ nhân Thất Chú Thư đã đồng ý giao dịch, con mẹ ngươi, chuyện này liên quan quái gì đến tên hề nhảy nhót như ngươi?”

Nam tử này không cao, nhưng khuôn mặt tuấn tú đến cực điểm. Vừa nghe hắn mở miệng, Hạ Nhân đã bật cười: Hê... Vương sư huynh ư?

Không sai, người dịch dung này chính là Vương Đôn.

Ngư Ứng Huyền nhìn Vương Đôn: “Ngươi là ai?”

Vương Đôn nói: “Ta à... thiên tài số học đệ nhất... Vương Bình!”

“Được rồi, được rồi, được rồi...” Hải Đường Thần Đế phất tay, cắt ngang cuộc đối thoại của hai người, nói: “Không ai được phép cãi nhau nữa. Lần giao dịch này là bản đế giành chiến thắng cuối cùng, công bằng chính trực, hợp tình hợp lý!”

“Hiện giờ Thất Chú Thư do bản đế chấp chưởng. Các ngươi ai tán thành, ai phản đối?”

Hỏi như vậy, mọi người đương nhiên không tiện nói thêm gì nữa.

Thứ nhất, quả thật Hải Đường Thần Đế đã tự mình giành được nó.

Thứ hai, đây là Hải Đường thần quốc. Ngoài chính thần Hải Đường Thần Đế ra, nơi này còn có mười hai vị phụ thần.

Trong tình huống này, ai dám trở mặt với Hải Đường Thần Đế?

Hơn nữa, Hải Đường Thần Đế tu luyện đại đạo Huyết, chiến lực cực kỳ mạnh mẽ, lại quỷ dị vô cùng. Thần Đế bình thường thật sự chưa chắc là đối thủ của hắn.

Cho dù muốn trở mặt thì cũng không phải lúc này.

Vì vậy, sau khi chư đế suy nghĩ, từng người chỉ có thể ngầm thừa nhận Hải Đường Thần Đế sở hữu Thất Chú Thư.

Hải Đường phất tay, thu Thất Chú Thư vào trong túi.

“Bách Lý Mặc phải không... Đây là vật phẩm bản đế đưa cho ngươi...” Hải Đường Thần Đế phất tay, lập tức có hai luồng sáng bay về phía Hạ Nhân.

Một món là đao, màu đỏ, mang thuộc tính Hỏa pha lẫn thuộc tính Huyết.

Món còn lại là một chiếc áo choàng, một thần khí thiên về phòng ngự.

Lúc này Hạ Nhân cũng không có thời gian tìm hiểu, trực tiếp thu cả hai lại.

“Được rồi...” Hải Đường Thần Đế tiếp tục nói: “Lần giao dịch này đã hoàn tất. Tiếp theo còn ai muốn giao dịch thì cứ đem ra trưng bày!”

“Nếu không có, vậy bắt đầu luận đạo!”

Xung quanh không ai lấy đồ ra giao dịch nữa.

Lúc này, bất kể chư đế hay các đệ tử bên dưới, tâm tư đều không còn đặt vào bản thân việc giao dịch. Tất cả đang tính toán chuyện Thất Chú Thư.

“Nếu đã không còn giao dịch, vậy bắt đầu luận đạo đi!” Thiên Vũ Thần Đế phất mạnh tay áo: “Giữ yên lặng!”

“Không vội!” Lúc này, nữ phụ thần của đại đạo Số học lên tiếng: “Trước đó chư vị từng nói muốn xem thần thông của đại đạo Số học chúng ta. Hôm nay đệ tử của ta cũng có mặt, vừa hay để nó biểu diễn cho mọi người xem một hai chiêu!”

Nữ phụ thần của đại đạo Số học nhìn chư đế.

Hải Đường Thần Đế cũng gật đầu, nói: “Được được được, lão phu cũng đang muốn lĩnh giáo thần thông của đại đạo Số học này!”

“Vương Bình!” Nữ phụ thần gọi thẳng tên: “Ngươi biểu diễn cho chư đế xem hai thần thông Số học đi!”

“Vâng… sư tôn!” Vương Đôn, người đã thay đổi diện mạo và tên tuổi, đứng dậy, sau đó nghênh ngang bước lên phía trước mấy bước: “Thần thông của một mạch Số học chúng ta vô cùng huyền ảo. Muốn biểu diễn cũng được, nhưng vẫn cần chư vị đưa cho ta một món đồ thì mới có thể thi triển!”

“Hải Đường Thần Đế bệ hạ, ngài vừa mới có được một quyển Thất Chú Thư!”

“Vật này huyền diệu vô cùng, không biết có thể cho vãn bối mượn dùng một lát hay không!”

“Ồ?” Hải Đường Thần Đế khẽ nhướng mày, cau lại: “Ngươi muốn Thất Chú Thư để làm gì?”

Vương Đôn nói: “Vãn bối muốn dùng Thất Chú Thư để biểu diễn cho ngài xem thần thông Số học cấp cao nhất!”

Hải Đường Thần Đế cũng không ngốc, hắn ngửi thấy một tia mùi vị âm mưu.

Nhưng nhìn lại, tu vi của tên trước mặt thấp đến mức này thì có thể có âm mưu gì chứ?

Trước sức mạnh tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế đều vô dụng.

Ta đưa Thất Chú Thư cho ngươi, chẳng lẽ ngươi còn có thể lấy nó đi được sao?

Dù vậy, Hải Đường Thần Đế vẫn nói: “Tại sao nhất định phải dùng Thất Chú Thư? Dùng vật khác không được à?”

“Thần Đế bệ hạ không cần lo lắng!” Vương Đôn nói: “Vương Bình ta tuyệt đối sẽ không động vào Thất Chú Thư của ngài!”

“Ngài chỉ cần lấy sách ra, tự cầm trong tay là được!”

“Ta sẽ không đi lấy sách của ngài!”

“Vãn bối tự có thể diễn hóa môn thần thông vô thượng này!”

Lúc này Hải Đường Thần Đế đã yên tâm: Hê, tự ta cầm ư?

Vậy thì được, ta không tin ngươi còn có thể lấy quyển Thất Chú Thư này khỏi tay một vị Thần Đế.

Hơn nữa, nếu ngươi thật sự có bản lĩnh đó, lúc nãy Thất Chú Thư lơ lửng trên không gian đỉnh đầu Bách Lý Mặc lâu như vậy, sao không thấy ngươi lấy nó đi?

“Thôi được!” Hải Đường Thần Đế hít sâu một hơi, lấy Thất Chú Thư ra.

Hắn siết chặt quyển sách trong tay, nói: “Tiểu hữu Vương Bình, ngươi có thể thi triển thần thông rồi. Cũng để lão phu xem thử thần thông Số học này rốt cuộc là thế nào!”

Hải Đường Thần Đế thậm chí còn gia trì đạo pháp Không gian xung quanh quyển sách, đề phòng có kẻ giở trò với nó.

“Được!” Vương Đôn cười khẽ, sau đó thần lực và sức mạnh đạo pháp trong cơ thể bắt đầu lóe lên.

Nhìn đạo pháp lóe sáng trên người Vương Đôn, Hải Đường Thần Đế lại thở phào một hơi: Đạo pháp cấp thấp như vậy mà cũng vọng tưởng cướp thánh khí của ta ư?

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, Thần Đế ngây người.

Chỉ thấy Vương Đôn đưa ngón tay, nhẹ nhàng chỉ vào Thất Chú Thư trong tay Thần Đế, nói: “Pháp của đại đạo Số học… số đối…”

Sau đó, Thất Chú Thư trong tay Thần Đế biến mất.

Chỉ còn lại một đường viền màu đỏ của Thất Chú Thư, bất động giữa hư không.

Đường viền của quyển sách này trông chẳng khác nào một khe nứt hư không.

“Sách đâu?” Hải Đường Thần Đế đưa tay chộp thử, kết quả lại chộp vào khoảng không.

Bàn tay hắn xuyên qua cái bóng đường viền màu đỏ của quyển sách, nhưng chẳng thu hoạch được gì, không bắt được thứ gì cả.

“Tiểu hữu Vương Bình... chuyện này là sao?” Lúc này Hải Đường Thần Đế có hơi hoảng.

Hắn bắt đầu hối hận: Tại sao ta lại đồng ý lấy Thất Chú Thư ra chứ?

Đáng chết... không lẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thật sao?

Vương Đôn ung dung chỉnh lại cổ áo, cười hì hì nói: “Bệ hạ đừng lo... đây chỉ là một thần thông nho nhỏ của đại đạo Số học chúng ta mà thôi!”

Hải Đường Thần Đế hỏi: “Đây là thần thông gì?”

Vương Đôn nói: “Thần thông tối cao trong thuật Số học, có tên là 【số đối】...”

Hải Đường Thần Đế hỏi: “Số đối nghĩa là gì?”

Vương Đôn nói: “Trước kia ngài có phải có một quyển Thất Chú Thư không?”

“Phải!” Hải Đường Thần Đế gật đầu: “Thì sao?”

Vương Đôn xòe tay: “Bây giờ, sau khi vãn bối thi triển thần thông số đối, Thất Chú Thư của ngài không còn nữa!”

Trong mắt Hải Đường Thần Đế lóe lên sát ý, nói: “Tiểu hữu Vương, chuyện này không buồn cười đâu!”

Vương Đôn nói: “Bệ hạ đừng nóng mà... để ta giải thích cho ngài. Cái gọi là số đối chính là biến vật phẩm từ dương thành âm!”

“Biến dương thành âm?” Hải Đường Thần Đế nói: “Nói cách khác, ngươi đã biến Thất Chú Thư của ta thành hư vô?”

“Không không không...” Vương Đôn nói: “Hư vô và số âm không phải là một chuyện!”

“Nói thế nào nhỉ, phải nói sao đây?”

“Chuyện này... ta thật sự ngại giải thích với ngài quá!”

Trên đài sen, nữ phụ thần của đại đạo Số học nói: “Hải Đường đạo hữu, cái gọi là số âm chính là hiện giờ Thất Chú Thư của ngươi không những biến mất, mà ngươi còn phải nợ ngược Vương Bình một quyển!”

“Cái gì?” Hải Đường Thần Đế suýt phun ra một ngụm máu già: Mẹ kiếp ngươi...

Làm biến mất Thất Chú Thư của lão tử còn chưa đủ, lại còn bắt ta nợ ngươi một quyển nữa à?

“Tiểu hữu Vương Bình...” Ánh mắt Hải Đường Thần Đế càng thêm sắc bén: “Chuyện này không buồn cười đâu. Lão phu đã lĩnh giáo thần thông của đại đạo Số học các ngươi rồi, mau trả Thất Chú Thư lại đây!”

“Nếu không, hậu quả thế nào, ngươi hiểu rõ!”

Vương Đôn xòe tay, nói: “Thần Đế bệ hạ, đại đạo Số học xưa nay vẫn như vậy!”

“Ngươi...” Hải Đường Thần Đế run bần bật: “Ngươi muốn chết...”

“Đừng đừng đừng...” Thấy Thần Đế định ra tay, Vương Đôn vội nở nụ cười nói: “Bệ hạ đừng lo, ngài cứ xem thần thông thứ hai của đại đạo Số học này đã!”

CHƯƠNG 2195

Bàn giao hoàn hảo, Thần Đế thổ huyết

“Bệ hạ, đừng tức giận, đừng tức giận!”

Vương Đôn cười hề hề, nói: “Ngài xem, ta giúp ngài biến quyển Thất Chú Thư này trở lại chẳng phải xong rồi sao?”

“Hừ…” Hải Đường Thần Đế tức tối, phất mạnh tay áo.

Đạo pháp chi lực trong cơ thể Vương Đôn lại tuôn trào, hắn nói: “Đến đây…”

Sau đó, một cảnh tượng thần kỳ xảy ra. Vừa rồi, ngay cả Hải Đường Thần Đế cũng không thể chạm vào hình bóng hư ảo của quyển Thất Chú Thư màu đỏ lưu lại trong hư không, vậy mà lúc này lại chậm rãi di chuyển về phía Vương Đôn.

“Cái này…” Hải Đường Thần Đế kinh hãi thất sắc.

Thứ mà lão tử còn không chạm tới được, tên rác rưởi này chỉ là một kẻ nhỏ bé, vậy mà lại có thể lay động nó.

Đúng lúc Hải Đường Thần Đế còn đang suy nghĩ, đường nét màu đỏ của quyển sách dừng lại giữa hư không trước mặt Vương Đôn.

“Chư vị Thần Đế…” Vương Đôn nói: “Mọi người tới sờ thử đi… cảm nhận sự thần kỳ của đại đạo tính toán!”

“Nào nào nào… để ta xem trong các ngươi ai có thể chạm vào số âm này!”

“Đừng khách sáo… mọi người cũng có thể tới thử xem!”

“Ôi, không cần lo lắng, ta chỉ muốn cho các ngươi cảm nhận sự thần kỳ của đại đạo thôi!”

“Để ta thử…” Cá Miệng Rộng bước ra, sải một bước tới trước mặt Vương Đôn, sau đó đưa tay chộp về phía bóng hư ảo màu đỏ.

Bàn tay của hắn cũng giống như Hải Đường Thần Đế, xuyên qua bóng hư ảo.

“Ừm?” Ngư Ứng Huyền nhíu mày, nói: “Đừng vội, để ta thử lại!”

Hắn hơi dừng lại, trên người tỏa ra một luồng khí tức đại đạo đặc biệt, sau đó lại đưa tay ra.

Nhưng lần này vẫn chẳng thu hoạch được gì, bàn tay lại xuyên thẳng qua bóng hư ảo.

Thế nhưng sau khi thử mấy lần, hắn đã tin.

Sau khi Ngư Ứng Huyền mở đầu, các Thần Đế khác cũng lần lượt tới thử.

Nhưng không ngoại lệ, chẳng một ai có thể chạm vào đường nét màu đỏ kia từ trong hư không.

Nó giống như một hồn phách, không tồn tại trong không gian.

Thậm chí không ít người ngồi phía dưới cũng tiến lên thử.

Nhưng không ngoại lệ, chẳng một ai có thể chạm vào bóng hư ảo ấy.

“Hải Đường Thần Đế bệ hạ!” Vương Đôn nhìn Hải Đường Thần Đế, hỏi: “Bây giờ ngài đã tin chưa?”

“Nơi này chính là số âm... ngài phải điền vào đây một quyển Thất Chú Thư thật sự, mới có thể khiến không gian nơi này khép lại!”

Sắc mặt Hải Đường Thần Đế xanh mét: “Đừng vòng vo với ta nữa!”

“Ta cho ngươi thời gian mười nhịp thở. Trong mười nhịp thở, nếu không nhìn thấy Thất Chú Thư của ta, bản đế sẽ chém ngươi!”

Vương Đôn cười hề hề: “Đừng vội mà...”

“Xem thần thông đại đạo tính toán của ta đây...”

Vương Đôn dang rộng hai tay, hai lòng bàn tay đối diện nhau, đặt ở hai bên trái phải của bóng hư ảo, sau đó đột nhiên dùng sức.

Thần lực và đạo pháp trong cơ thể hắn cuồn cuộn tuôn ra.

“Đại đạo tính toán... giá trị tuyệt đối...”

Ngay sau đó, bóng hư ảo kia trực tiếp biến thành một quyển sách: Thất Chú Thư.

Hải Đường Thần Đế đưa tay định lấy đi, kết quả tốc độ của Vương Đôn còn nhanh hơn.

Hắn nhanh chóng chộp quyển Thất Chú Thư vào tay, sau đó cất đi.

“Tiểu hữu Vương Bình... ngươi có ý gì đây?” Sắc mặt Hải Đường Thần Đế xanh mét: “Vì sao lại cướp thần thư của bản đế?”

Vương Đôn nói: “Bệ hạ nói sai rồi... quyển Thất Chú Thư này là do vãn bối thi triển tuyệt thế thần thông của đại đạo tính toán, dùng giá trị tuyệt đối tính ra từ trong hư vô, có liên quan gì đến ngài?”

Hải Đường Thần Đế nói: “Không đúng mà... rõ ràng trước tiên là ngươi khiến sách của ta biến mất!”

“Ngài sai rồi!” Vương Đôn nói: “Là Thần Đế bệ hạ cam tâm tình nguyện lấy Thất Chú Thư ra, để ta thi triển thần thông!”

“Sau khi ta thi triển, nó biến thành số âm, ngài còn nợ ta một quyển nữa!”

“Thôi bỏ đi... nể mặt ngài là đại nhân Thần Đế, quyển ngài nợ ta, ta không đòi nữa!”

“Còn quyển này, hề hề hề... là tự ta làm ra, không liên quan gì đến ngài nhé!”

Nói xong, Vương Đôn lại cười hề hề, vẻ mặt thật thà chất phác.

Sắc mặt Hải Đường Thần Đế gần như đã phát điên, trở nên méo mó. Hắn vươn tay, vô tận đạo pháp trên người ngưng tụ lại, chuẩn bị vỗ về phía Vương Đôn.

Vương Đôn lại cười hề hề, nói: “Đại đạo tính toán… 【Định lý thu liễm vạn vật Vương Bình… Bộ pháp lách mình】… ta lách đây…”

Một tia sáng trắng lóe lên, bóng dáng Vương Đôn hoàn toàn biến mất!

Hải Đường Thần Đế trơ mắt nhìn Vương Đôn biến mất, đành thu hồi thần lực vừa ngưng tụ. Hắn quay đầu nhìn phương trình phụ thần của đại đạo tính toán trên tòa sen, hỏi: “Đạo hữu Phương Trình, ngươi nói sao?”

Phương Trình chỉ mỉm cười nhìn hắn, không nói một lời!

“Đạo hữu Phương Trình… đạo hữu Phương Trình… Phương Trình đạo hữu?”

Hải Đường Thần Đế liên tục gọi mấy lần.

Kết quả, thân ảnh kia lại hóa thành một làn khói, chậm rãi biến mất.

“Đáng chết…” Hải Đường Thần Đế nổi giận: “Thì ra là ảo ảnh… vậy mà lại là ảo ảnh?”

“Người đâu, điều tra cho ta… phát lệnh truy vấn của Phong Hào Thần Đế, truy hỏi Thần Đế đại đạo tính toán, rốt cuộc phụ thần Phương Trình này và Vương Bình là chuyện gì?”

“Rõ!” Một vị phụ thần của đại đạo huyết chi lập tức bước ra.

Trong cả đại điện, im phăng phắc như tờ.

Hạ Nhân ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ Hải Đường Thần Đế trút cơn tức trong lòng, vung một chưởng đánh chết mình.

Vốn dĩ ta đã định đưa Thất Chú Thư cho sư huynh Vương, nhưng vì chuyện khí tức bị lộ mà bị ba nghìn Thần Đế truy nã, sau đó bị ép phải tới đây giao sách cho Thần Đế.

Nhưng bây giờ, quyển sách lại rơi vào tay sư huynh Vương.

Trong đại điện vẫn im phăng phắc như tờ.

Khoảng nửa nén hương sau, vị phụ thần của đại đạo huyết chi quay lại, nói: “Bẩm Chính Thần, vừa rồi Chính Thần của đại đạo tính toán hồi đáp, nói rằng đại đạo tính toán của bọn họ không có một nữ phụ thần nào tên Phương Trình, tất cả phụ thần của đại đạo tính toán đều là nam!”

“Thiên tài trong đại đạo tính toán cũng không có kẻ nào tên Vương Bình!”

“Phụt…” Hải Đường Thần Đế lập tức há miệng, phun ra một ngụm thần huyết màu vàng.

“Chư vị… các ngươi cứ thong thả luận đạo!”

“Bản đế… bản đế không được khỏe, tạm thời không tiếp các ngươi nữa…”

“Điều tra cho ta, điều tra cho ta… lật tung cả Thần giới lên cũng phải tìm ra tên khốn Vương Bình này cho ta!”

Mấy người hốt hoảng chạy tới đỡ Thần Đế.

Nhưng Thần Đế lại đột nhiên phất tay, đánh bay tất cả bọn họ.

Ánh mắt Hải Đường Thần Đế cuối cùng dừng lại trên người Hạ Nhân.

Hạ Nhân vội đứng dậy chắp tay: “Bệ hạ… vãn bối vừa sợ hãi vừa lo lắng, thật sự không biết nên làm thế nào!”

Hải Đường Thần Đế hỏi: “Ngươi có quen tên Vương Bình này không?”

Hạ Nhân nói: “Vãn bối chưa từng gặp Vương Bình, càng không quen biết, cũng chưa từng thông đồng với hắn. Nếu ta có chỗ dựa mạnh mẽ như vậy thì còn sợ lệnh truy nã của ba nghìn Thần Đế làm gì?”

Thấy Hạ Nhân nói như vậy, sắc mặt Hải Đường Thần Đế lập tức dịu đi nhiều, nói: “Không liên quan đến ngươi… trước đó bản đế đã hoàn tất giao dịch với ngươi, hai thanh thần khí kia ngươi cứ lấy đi…”

“Có điều, những chuyện khác bản đế đã đồng ý với ngươi thì phải đợi bản đế tìm lại được Thất Chú Thư mới có thể thực hiện!”

Nói xong, Hải Đường Thần Đế phất mạnh tay áo rồi rời đi.

“Chư vị… trong nhà bản đế còn có việc, đi trước đây!”

“Ôi… cháu trai của bản đế chào đời rồi, ta phải về xem!”

Gần như chỉ trong chớp mắt, tất cả mọi người đã đi sạch sẽ!

Bởi vì hắn phát hiện, cả đại điện lúc này chỉ còn lại hắn và Ngư Ứng Huyền.

“Hạ Nhân… tính toán giỏi lắm!” Ngư Ứng Huyền nhìn hắn, sau đó cười truyền âm tới: “Ha ha ha ha…”

“Xem ra lo lắng của ta là thừa rồi!”

Hạ Nhân chắp tay: “Dù thế nào đi nữa, cũng phải đa tạ Ngư đạo hữu!”

“Mọi chuyện đều phải nói đến cơ duyên!” Ngư Ứng Huyền nói: “Trên đời này, chỉ người thông minh mới có thể sống tiếp. Kẻ cố chấp không chịu thay đổi, sớm muộn gì cũng phải chết!”

“Ngươi không tệ, phẩm chất ở phương diện này tốt hơn ta tưởng!”

“Trước đây ta còn lo ngươi quá thật thà, giờ xem ra nỗi lo của ta là thừa rồi!”

“Đi thôi... đừng quên ước hẹn ở núi Lưu Ba mà lúc trước ta đã nói với ngươi!”

CHƯƠNG 2196

Tu La Huyết Đao, thần khí cửu phẩm

Hạ Nhân là người cuối cùng bước ra khỏi đại điện. Hắn cẩn thận bay khỏi ngọn núi của Thần Đế, vừa rời đi chưa được bao lâu thì gặp Ấn Hiểu Nguyệt.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Ấn Hiểu Nguyệt tò mò nhìn Hạ Nhân.

Hạ Nhân không trả lời câu hỏi của nàng, mà hạ giọng hỏi: “Cô có quan hệ gì với Hải Đường Thần Đế?”

Ấn Hiểu Nguyệt nói: “Hải Đường Thần Đế là lão tổ của chúng tôi, tôi là hậu duệ của ngài ấy!”

“Ừm...” Lúc này Hạ Nhân mới nói: “Vừa rồi ta lấy Thất Chú Thư của mình ra giao dịch... Hải Đường Thần Đế của các cô đưa ta hai món thần khí cửu phẩm, sau đó ta giao Thất Chú Thư cho ngài ấy!”

“Cái gì?” Ấn Hiểu Nguyệt đau lòng nói: “Anh anh anh... chỉ có hai món thần khí cửu phẩm mà đã giao dịch rồi sao?”

“Đó là thánh khí đấy, Hạ Nhân, anh thiệt lớn rồi!”

Ấn Hiểu Nguyệt cứ như người chịu thiệt là mình, đau lòng không thôi.

Hạ Nhân nói: “Không sao, con người ta thích chịu thiệt... Đây không phải trọng điểm!”

“Trọng điểm là trong Đại điển Luận Đạo xuất hiện một kẻ tên Vương Bình. Hắn lừa lấy Thất Chú Thư của Hải Đường Thần Đế, sau đó biến mất luôn!”

“Hải Đường Thần Đế nổi trận lôi đình, lúc này đang dốc toàn lực truy bắt Vương... khụ khụ... Vương Bình...”

“Cho nên Luận Đạo cũng không thể tiếp tục, mọi người đều rời đi rồi!”

“Ồ, ra là vậy!” Ấn Hiểu Nguyệt nói: “Tên Vương Bình này to gan thật đấy. Thôi... không nói đến hắn nữa. Đạo trường của tôi ở ngay gần đây, Hạ đạo hữu có muốn qua ngồi chơi không?”

Hạ Nhân lịch sự mỉm cười, lắc đầu: “Không cần đâu, Ấn đạo hữu... ta phải đi rồi!”

Hạ Nhân chào hỏi Ấn Hiểu Nguyệt, sau đó trực tiếp rời đi.

Sau khi tìm thấy Cố Bạch Bình cùng hai người kia trong thành, hắn lại truyền tống thẳng rời khỏi Hải Đường Thần Quốc.

Cứ thế liên tục truyền tống qua hơn chục Thần Quốc, cuối cùng hắn lại trở về Thần Quốc Phục Tô.

“Công tử, hiện giờ chúng ta đi đâu?” Cố Bạch Bình hỏi.

Hạ Nhân bấm đốt ngón tay tính toán rồi nói: “Ta đã hẹn với người ta, sau một trăm nguyên thời gian sẽ đến Đào Sơn lấy quả thần Thích Ca, nhưng hiện giờ hình như vẫn chưa đến lúc!”

“Đúng vậy!” Cố Bạch Bình nói: “Khoảng chừng còn mấy vạn năm nữa!”

“Được!” Hạ Nhân phất tay: “Cứ mua một căn nhà ở Xuân Thành trước, rồi bế quan!”

Ba người mua một căn viện ở nơi hẻo lánh trong Xuân Thành.

Viện không nhỏ, rộng chừng trăm trượng, bên trong có hẳn ba tòa đại điện, có điều đều là những tòa đại điện loại nhỏ.

Hạ Nhân chiếm riêng một tòa đại điện, sau đó lập tức bắt đầu bế quan.

Bế quan chỉ vì một việc: luyện hóa thần khí.

Vừa đổi được hai món thần khí cửu phẩm từ tay Hải Đường Thần Đế, không thể để đó chẳng làm gì được.

Hạ Nhân đồng thời đặt hai món thần khí vào Tụ Bảo Bồn, sau đó nhanh chóng lấy chúng ra.

Công dụng: thần khí cửu phẩm, tự mang hai thuộc tính hỏa và huyết. Sau khi luyện hóa có thể sử dụng, tăng cường chiến lực.

Đương nhiên, xét từ phần giới thiệu thì đây cũng chỉ là loại khá bình thường trong số các thần khí cửu phẩm.

Dù sao phẩm chất của nó cũng chỉ là hạ phẩm.

Món còn lại là một chiếc áo choàng màu xanh băng.

Công dụng: thần khí phòng ngự cửu phẩm, thuộc tính băng. Sau khi luyện hóa có thể truyền thần lực vào trong, kết hợp với sức mạnh pháp tắc thuộc tính băng để tích chứa năng lực phòng ngự. Khi chịu công kích, có thể chủ động kích phát phòng ngự.

Nói cách khác, bình thường có thể truyền thần lực vào áo để tích trữ. Đến lúc giao chiến với người khác thì có thể tùy thời kích phát. Không chỉ có thể tự chủ kích phát, khi bị người khác đánh lén, thần khí cũng sẽ tự động kích hoạt.

Thuộc tính băng cũng không tệ, sau này có thể đưa cho sư tỷ Kiều dùng.

Hạ Nhân cất Băng Hà Độ đi, sau đó bắt đầu luyện hóa Tu La Huyết Đao.

Mấy trăm năm sau, Tu La Huyết Đao đã được hắn luyện hóa hoàn toàn.

Hạ Nhân không có thần thông đao đạo thuộc tính hỏa và thuộc tính huyết.

Có điều khi còn ở Tiên Giới, hắn từng có một môn thần thông tên là “Tu La Huyết Đao Trảm”. Thần thông ấy uy lực vô cùng, sau khi kích phát còn tự mang công kích thần niệm.

Hạ Nhân lại mất mấy nghìn năm cải tiến công pháp. Sau khi cải tiến xong, hắn ném nó vào Tụ Bảo Bồn để cường hóa.

Cuối cùng, hắn có được một môn thần thông thích hợp cho việc tu luyện và sử dụng ở Thần Giới.

Có điều Tu La Huyết Đao Trảm hiện giờ đã khác xa bản gốc ở Tiên Giới.

Hạ Nhân chủ tu đạo pháp thuộc tính không gian, cho nên thuộc tính huyết và thuộc tính hỏa đều không thể phát huy công hiệu đến mức cực hạn. Nhưng như vậy cũng không sao.

Tuy không thể phát huy lực công kích đến mức cực hạn, nhưng đây vẫn là một thần khí cửu phẩm.

Kết hợp với thần khí phẩm giai cực cao này, chỉ một đòn chém xuống cũng đủ giết chết người cùng cảnh giới, thậm chí vượt cấp đối địch cũng chẳng thành vấn đề.

Hơn nữa, sau khi phối hợp với thần khí cửu phẩm, đây cơ bản đã được xem là đòn mạnh nhất của Hạ Nhân tính đến hiện tại.

Thời gian tiếp theo, hắn tiếp tục lĩnh ngộ đạo pháp.

Bất tri bất giác, mấy vạn năm đã trôi qua.

Một trăm nguyên thời gian đã đến, đúng như ước hẹn với Đào Yêu Yêu.

Hạ Nhân không lập tức đến Đào Sơn, mà phất tay, thả mấy người đang ở trong tiểu thế giới của mình ra.

Ô Na Na, Chu Đống và Ân Phán Ương!

Ba người nhìn thấy Hạ Nhân thì vội vàng hành lễ.

Hạ Nhân gật đầu: “Ừm... không tệ, tu vi của các ngươi đều có tiến bộ!”

Chu Đống và Ô Na Na đã đạt đến đỉnh phong Thần Ngự cảnh, cách Thần Linh cảnh cũng không còn xa.

Còn Ân Phán Ương thì vừa mới tiến vào Thần Ngự cảnh.

“Tu luyện trong tiểu thế giới nhiều năm như vậy, chắc hẳn đã ngột ngạt lắm rồi!” Hạ Nhân cười ha hả nhìn ba người.

Đặc biệt là Chu Đống và Ô Na Na, hai người đã ở trong tiểu thế giới hơn một trăm nguyên thời gian.

Còn Ân Phán Ương mới tiến vào tiểu thế giới hơn hai mươi nguyên thời gian.

“Thế nào rồi?” Hạ Nhân hỏi: “Bồi dưỡng thiên tài địa bảo ra sao rồi?”

Ô Na Na nói: “Công tử, số này đã chín rồi, chúng tôi cũng đã hái xuống hết. Người xem!”

Nàng lấy ra ba mươi sáu quả.

Những thứ này là vật được sản sinh trong tiểu thế giới của hồ lô da xanh, vốn thuộc về Bách Lý Đại Chùy, nay đã xem như thuộc về Hạ Nhân.

“Ồ!” Hạ Nhân nói: “Không tệ, đáng tiếc đều mang thuộc tính nguyền rủa, chúng ta không dùng được... Hiện giờ quả mới đã mọc ra chưa?”

“Ừm!” Ô Na Na nói: “Có thể gieo trồng đạo pháp rồi. Chúng tôi đang định hỏi công tử, trên những quả mới này nên gieo trồng đạo pháp gì?”

Hạ Nhân nói: “Các ngươi tu luyện đạo pháp gì thì gieo trồng đạo pháp đó!”

“Ta có găng tay tử kim có thể ngưng tụ đạo pháp, lấy đi mà dùng!”

“Những quả còn lại thì gieo trồng đạo pháp ngũ hành cho ta... Tu sĩ tu luyện đạo pháp ngũ hành đông nhất, cũng dễ bán nhất!”

“Ngoài ra, kiếm đạo, đao đạo và những đạo pháp khác cũng gieo trồng một ít. À đúng rồi, đại đạo trọng lực cũng phải gieo một quả!”

“Vâng!” Ô Na Na nhận lấy găng tay tử kim.

Hạ Nhân lại nói: “Làm phiền các ngươi thêm một thời gian nữa. Đợi ta trở về Hạ gia, các ngươi sẽ được tự do!”

“À đúng rồi... Ân Phán Ương, ngươi ở lại trước đã!”

Hạ Nhân phất tay, đưa Ô Na Na và Chu Đống vào tiểu thế giới, chỉ để lại Ân Phán Ương.

“Công tử!” Ân Phán Ương không đợi Hạ Nhân lên tiếng đã chủ động ngưng tụ một ấn ký thần nô đưa tới, nói: “Bí mật của công tử, nô tỳ đều biết cả. Đây là nô ấn của nô tỳ!”

“Ừm!” Hạ Nhân không từ chối, nhận lấy nô ấn rồi nói: “Ta không định nô dịch ngươi, chỉ muốn cầu được an lòng mà thôi!”

“Sau này, sớm muộn gì ta cũng sẽ trả lại tự do cho ngươi!”